

3809 26. Marts 1895: 2. Beh. af Lovf. om Oprett. af en Kreditf. for industr. Ejendomme. 3310

man maa atter her erindre, at det er en ny og hidtil ikke betraadt Grund, man bebøjer sig paa. Hermed maatte maaste de strengere Bestemmelser kunne være motiverede.

J. Sager: Jeg vil blot gøre den Bemærkning til, hvad den ærede Ordfører nu nævnde, at jeg kun er gaaet med til disse Vædringsforslag, fordi jeg er overbevist om, at Loven en Gang vil komme tilbage igen, og det da vil være nødvendigt at foretage Forandringer i de meget strenge Bestemmelser, som her ere indsatte. Smidlertid, det vigtigste i saa Henseende er jo dog, at der bliver prøvet paa Sagen, og at man fra de paagældendes Side kan stille de Krav, som man mener bør opfyldes. Det vil jo nemlig være umuligt at blive enig om noget i den Retning, som jeg anser for det heldige og praktiske. For mig staar det saaledes, at man gaar ud fra at vurdere Bygninger, Maskiner og Indretninger som døde Genstande, absolut døde Genstande, hvor man altsaa maa lægge Indkøbspris og den Slags Ting til Grund, hvilke i Virkeligheden have meget lidt eller intet med den virkelige Værdi at gøre. Det er udtryffeligt blevet forbudt her, at der maa tages Hensyn til Udbyttet, men da det netop er Udbyttet, det kommer an paa, er det dog ganske mærkvaerdigt, at man skal se bort fra netop det væsentlige ved Bedriften og give Loven efter noget, som i Virkeligheden er uvæsentligt. Naar jeg altsaa, som sagt, er gaaet med dertil, er det, fordi jeg ligesom andre ærede Medlemmer ønsker, at Sagen maa fremmes, og at de paagældende maa faa et Stykke Papir i Haanden, paa hvilket de dog kunne bygge noget, thi saaledes som det er, tror jeg ikke, at det er muligt at danne en fornuftig Kreditforening. Den ærede Ordfører sagde, at Kautelerne vare mange og store, jeg vil udtrykke det saaledes, at de ere for store, og jeg haaber, at de en Gang i den kommende Tid maa kunne ændres paa praktisk Maade.

Judenrigsministeren (Hørring): Jeg skal udtale min Anerkendelse af, at denne Sag, som jo er gammel her i Tinget, synes at skulle komme et Skridt fremad. Der er sikkert en ikke ringe Trang til Stede til en Kreditforening som denne, altsaa særlig oprettet for industrielle Ejendomme, og efter min Opfattelse vil der tillige være den heldige

Side ved Sagen, at man herved opnaar at holde industrielle Erhvervsbygninger og industrielle Bedrifter ude fra de almindelige Kreditforeninger, hvor de nu ere henbiste til at søge Laan, for saa vidt de overhovedet kunne opnaa at komme med. De Vædringsforslag, der ere stillede til Lovforslaget, gaa jo i det hele taget ud paa at indføre strengere Bestemmelser end dem, Lovforslaget giver, og jeg tror i saa Henseende, at man, ligesom det er udtalt af den ærede sidste Taler, er gaaet for vidt, man kan ikke holde saa strenge Kauteler, som her ere foreslaede. Men imidlertid, Sagen er jo kun endnu i sin Begyndelse, og inden vi komme til Slutning med den, vil der nok kunne ske Vædringer i saa Henseende. Den Tanke, der er kommen frem i Vædringsforslaget under Nr. 2 med Hensyn til Vurderingen, kan jeg i det hele taget tiltræde; jeg tror, det er den Vej, man maa komme til at gaa med Reglerne for Vurdering, at man tager Hensyn til den Værdi, som Bygninger og Maskiner have under Synspunkt af deres Anvendelighed til industrielt Brug i Almindelighed, men jeg tror ogsaa nok, at denne Tanke kunde være noget mere udført, end den er i selve Lovforslaget, hvor man lægger nærmest Vægten for de enkelte Bedrifter paa, om Maskiner, Indretninger eller Inventariedelev ere bestemte til den særlige i Ejendommen drevne Industri eller ikke. Det, der skulde være afgørende her, er, om de kun ere anvendelige til denne Industri, men derimod ikke til mere almindeligt Brug. — Det vil ganske vist ubøve et ikke ringe Tryk paa Kreditforeningens Virksomhed, saafremt den skal være begrænset til at udstede Kasseobligationer til et Beløb af 10 Millioner Kr., som foreslaaet under Vædringsforslag Nr. 4, idet Lovgivningsmagtens Samtykke er forbeholdt for at kunne gaa ud over det nævnte Beløb. Jeg tror, at derved vil Kreditforeningen komme til at arbejde under et stærkt Tryk i Begyndelsen af sin Virksomhed og egentlig ikke til Gavn for noget. Det vil være bedre at stille Kreditforeningen frit i saa Henseende. — Jeg kan ikke slutte mig til den Vædring, der er opstillet under Nr. 5, hvorefter Kreditforeningen skal deles i to selvstændige Serier, saaledes at den ene angaar Laan, der ikke udgør over 15,000 Kr., medens den anden angaar de større Laan. Ved en saadan gennemført Deling af Kreditforeningen i